

*

Číslo
36

*

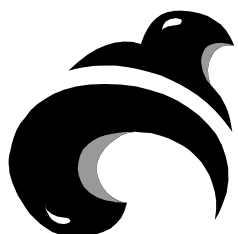
*

prosinec
2007

*

Tulácký Semtamník

(Činky, linky)

Obsah

Slovo pro první a druhý list	1 - 2
Slovo náčelníkovo	3 - 6
Přehled akcí na časy budoucí	7
Okénko do kroniky	8 - 9
Písničky	10
Prostor pro členy	11 - 13
Zálesácký testíček	14 - 15
Střípky	16
Zase příště	17

**DĚJE TOHOTO SVĚTA
JSOU VÝSLEDKEM TŘÍ FAKTORŮ -
PŘIROZENOSTI,
LIDSKÉ VŮLE
A NÁHODY.**

Avicenna

(Avicenna, neboli Ibn Síná, celým jménem Abú Alí al-Husajn ibn Abdulláh ibn Síná (asi 980–1037) byl středověký perský učenec, filozof, politik, básník, přírodovědec a lékař. Je považován za „otce moderní medicíny“ a za jednu z nejvýznamnějších postav arabské středověké filosofie)

Pole byla vyprahlá a zem praskala nedostatkem vláhy.
Zažloutlé a povadlé listí smutně viselo z větví.
Trávu na loukách slunce úplně spálilo.
Lidé napjatě a nervózně zkoumali kobaltově modré nebe,
zda se na něm neobjeví mráček.
Každým týdnem bylo vedlo nesnesitelnější.
Opravdový déšť spadl naposledy před několika měsíci.
Farář svolal obyvatele vsi před kostel,
aby všichni společně prosili za dar deště.
V určenou hodinu bylo náměstíčko plné lidí.
V očích měli úzkost, ale také naději, že konečně zaprší.
Mnozí si nesli předměty, kterými chtěli projevit svou víru.
Farář přejížděl pohledem po shromážděných věřících
a obdivně sledoval to množství biblí, křížků a růženců.
Náhle se zastavil.
Nemohl odtrhnout zrak od děvčátka,
které způsobně sedělo v první řadě.
Na klíně mělo složený červený deštník.

*Modlit se znamená prosit o déšť, věřit znamená vzít si deštník.
(Bruno Ferrero: Osvěžení pro duši)*

Poslední (?) slovo náčelníkovo ...

Cinky linky ...

Ve chvíli, kdy čtete tyto řádky, a byli jste (nebo jste) na Vánoční výpravě, už víte základní informace o změnách, které v oddíle nastávají. Pokud se o všem dozvídáte ústně od někoho, vzpomeňte si na hru, co jsme nedávno hráli na schůzce (pokud jste tedy byli na té schůzce). Mohli jste si bez následků vyzkoušet, jak každý, i když se snaží zapamatovat si i krátký text, jej již po chvíli zkreslí, byť takový záměr nemá. A co teprve informace, které zavál čas, nebo překryly nové zážitky. To je teprve něco!

Začátky...

Když jsem u oddílu začínal, tak jsem ho ani nechtěl vést. Ale v jednu chvíli jsem měl volbu – buď ten oddíl vzít, nebo nechat být s tím, že nevím, jakou bude mít budoucnost. Vzal jsem ho a nastala změna. V oddíle i v mém životě. Nelituji toho rozhodnutí, dal mi neuvěřitelné množství zkušeností. Nahlédl jsem do dušiček i srdíček spousty lidí, stejně jako ti lidé nahlédli do mne. Dal mi schopnost dynamických řešení různých situací, dal mi pohyb a možnost vymýšlet písničky, básničky, celoroční hry a různé akce, vše to bych neprožil, nebýt oddílu. Je toho tolik, že se to ani nedá vypovědět za jeden večer, natož za toto „slovo náčelníkovo“...

Nyní stojíme na předělu, ve změně. Společně. Po Novém roce se na výpravách začnou objevovat někteří z velkých, co dříve odešli. Koncem školního roku skončí i celá jedna éra oddílu. Ale jiná nastává.

Jak šel čas

Pamatuji Tuláky, co si říkali Troskáči, nebo Trosky, pár praktikantů, co se s Ludkem rozhodli nabrat nové děti a pokračovat s oddílem dál, v prvních letech po té, co Luděk odešel, to byla léta zkoušení toho, co je možné s malými dětmi dělat – myslím tím malé děti jako Wendy, Hádě, Veverka, Čertík. To ještě nebyla Konopka, Monty a další. Pamatuji, jak právě Wendy a Rákoska, Dáda a Palda, Konopka a další dospěli do věku, kdy chtěli mít družinku mrňousů a začali jí říkat Pláňata. Vzpomínám na první dítě, co jako malé přišlo do téhle družinky, jakýsi Juráš – no ano, Balů, ale tím se stal mnohem později. Ta družinka trvala dva roky, třetím rokem se spojila s oddílem v jeden celek...

Později, to opravdu později, přišli Konopka s Montynou a Davidem, že by chtěli vlastní družinku malých dětí. Nakonec se rozhodli založit samostatný oddíl. Vznikli Svišti, ale bohužel, nenašlo se dost dětí, které by do nich chodily. To už je čas, který většina z vás pamatuje.

Rok na to (v létě 2007) vzniká parta, která se rozhodne jít samostatnou cestou, ale nenabírá nové děti, naopak, dává příležitost dětem přímo oddílovým. Začali si říkat Psanci (proč, tak na to se musíte ptát Mletého psa:)). A tehdy, když si hranici pro vstup do Psanců stanovili na 12 let, tehdy jsem poprvé pocítil, že zde může nakonec doopravdy dojít k roztržení oddílu jako takového. Po podzimních prázdninách, které byly úspěšné i co se počtu lidí týká, jsem cestou domů oslovil Berku s tím, jestli by nechtěl převzít oddíl. A Berka se spojil s některými ostatními, co odešli dřív, a rozhodli se, že do toho společně půjdou.

Tradice staré i nové

Když jsem přišel k Tulákům, byl tu oddíl, co měl již za sebou bohatou historii a některé prvky, kterým se říká tradiční. Znak oddílu, pozdrav (ty „zalomené palce“)...

Za Ludkovy i mé éry přibyla uzlovačka s Tuláckým uzlem, oddílové písmo, pozdrav „Světlo vašim krokům“. Vytvořili jsme nové tradiční akce, jako je Putování za Vánoční vločkou (ostatně letos bude 19. ročník), účastníme se Sazení stromků za blbce – které teď už dva roky po sobě skomírá, bohužel. Jsme pravidelnými účastníky Prezence ve Lhotce u Mělníka, Čarodějnice mají u nás také svou tradici, tradičně jezdíme v červenci na Šumavské putování a do Husince ke koním za „dědou Oulickým“. Na něco jsem zapomněl? Večerní hra – ta prosincová, zmrzlá s horkým čajem na konci... Máme stálou základnu, které říkáme Zátoka pláňat (za to jméno můžu

zčásti já, zčásti dávná družinka Pláňat a Hawkey Pierce, který na základně M.A.S.H. 4077 vzpomíná na své mládí někde v Zátocě pláňat...).

Bezpochyby jsem na některé věci pozapomněl, stejně jako bezpochyby nové tradice vzniknou. A některé z těch, co známe, nebudou pokračovat. Už teď vím o jedné – Psanci se nezdraví „tuláckým“ podáním ruky. Alespoň ti psanečtí vedoucí, které jsem potkal při nákupu na poslední výpravu. Ten pozdrav ale není originál od Tuláků, což mnozí víte (a někteří třeba ne:)). Takto se od pradávných dob zdravili trampové, ale dávno před nimi i jiní lidé... Škoda tenhle pozdrav zahodit.

Staré i nové „křivdy“

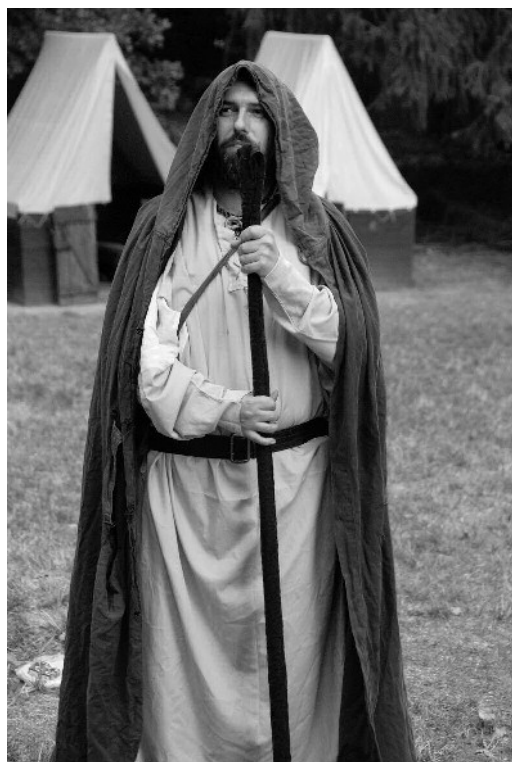
Za ty roky, co jsem vedl tento oddíl (stejně jako kdokoliv jiný, kdo na tomto i jiném místě dělá něco podobného), jsem vše neudělal nejlépe jak jsem mohl, i když jsem se snažil, protože nejsem děd Vševěd a nevím vždy okamžitě a včas, co je to nejsprávnější. Hoď kamenem, kdo jsi bez viny.

Stala se spousta přehmatů a spousta věcí zůstala nevysvětlených, nedořešených. Možná čas na vysvětlení a dořešení nastává právě teď. Ve chvíli prvního setkání se skupinou lidí, co oddíl převezme, se ve mně něco uvolnilo. „Pustil“ jsem to. Při druhém setkání u mne doma jsem se jen přesvědčil o pocitu, se kterým jsem do té změny šel. Že tihle lidé budou schopní vést oddíl dál (stejně jako byli schopní i v předešlých letech). Bude trochu jiný, ale věřím, že bude někdy i druhým domovem spoustě lidiček, co tu jsou i co ještě přijdou – musí, pokud má vše pokračovat dál. Není pro mne důležité zůstat „náčelníkem“, důležité je pro mne, aby zůstal oddíl...

Někteří můžete cítit úlevu, („konečně!“) protože odejde něco, co brzdilo další vývoj, někdo můžete naopak cítit nejistotu z toho, co bude, („on nás zradil!“) protože to známé a jisté, co tu je, právě odchází. Oba pocity mohou být správné, protože každý vnímáme skutečnost jinak, i s tím zkreslením, o kterém jsem psal na počátku. Žádné staré, ani žádné nové „křivdy“ nechci jen tak ponechat, protože – znáte to – „dodělej to, nebo Tě to dodělá“:) A zvlášť k tomu druhému – změna není zradou v tomto smyslu, protože nikdo není navěky náčelníkem a jen ze změn plyne život.

Je to tady

Jednou to přijít muselo, nic na světě, co má svůj počátek, není bez konce. Každé probuzení má své usínání a vše je v proměnách. Ten název v úvodu není a nemá být, že zazvonil zvonec a

jedné éry je konec. To jsem si jen vzpomněl na dávný večerníkový seriál Hajásko a Pišpunta, kde Hajásko je vodníkem, co má za přítele mimozemšťánka Pišpuntu a společně létají vesmírem a navštěvují různé planety, kde zažívají různá dobrodružství, nebo jen poznávají neobyčejné světy, které se liší od těch jejich.

Na jedné planetě, které se říká planeta proměn, se setkají s květinami, které zpívají. Ty květiny opakují stále stejnou melodii života i zániku (proměny), která ale neznamená zmar, ale nový život. Cinký linky, piskulinky... A Pišpunta jim jako správný mimozemšťan začne rozumět a přeloží ten jejich zpěv. Zpívej jak krásná květina, mlč jako tvrdá skála, řvi jako strašný Sklozubec, jen z toho plyne proměna.

Máme před sebou společný zbytek tohoto (školního) roku, tak jak ho v oddíle znáte. Kdysi dávno jsem začal říkat, že jsme „jednota v různosti“ a že „má oddíl štěstí na lidi“. Ta různost má svá úskalí, víme o nich. Ale o štěstí na lidi nepochybují... Co bude dál? Berko, máš slovo:)

*Světlo vašim krokům, Tuláci!
Michal**

Tak směle do práce

Výborně, celou dobu kdy jsem věděl, že bude dobré napsat nějaké slovo úvodem, říkám v pohodě a teď nějak nevím jak vše zformulovat. Většina z Vás ví, že nejsem žádný spisovatel, na druhou stranu sepsat vše v položkovém seznamu jako nákup na cukroví, mně nepřijde to pravé ořechové.

Když jsme cestovali s Michalem z nádraží po skočených podzimních prázdninách, vygradoval u mne pocit, že chce Michal říci něco co se v běžné konverzaci nevyskytuje každý den. Měl jsem ten pocit celé podzimky, nicméně jsem si říkal, že až bude chtít řekne to, nejsem člověk, který ostatní přemlouvá příliš dlouho. „Vypadlo“ to z něj poměrně rychle a pak jakoby čekal co já na to. Narovinu pokud vám někdo řekne: „Nechceš převzít oddíl?“ těžko se hledá okamžitá odpověď. Hlavou se vám proženou myšlenky od euforických představ typu: „No to je dost že si na to přišel, teď teprve uvidíš jak se vede oddíl“, po představy zcela negativní: „Jsem už na to starý, nemám na to, zůstanu sám jako kůl v poli“. Má odpověď v první chvíli zněla: „Uvidíme, dám řeč s ostatními.“ Když jsem začal kontaktovat ostatní dospělé, které buď u oddílu působí, nebo spíše působili, nikdo mně nechtěl věřit. Až po mojí druhé a třetí, stále stejné odpovědi, pochopili že to nebude sranda (někdo se dokonce šel podívat na kalendář, zda není 1.dubna). Další sled událostí byl poměrně rychlý. Základní teze je jednoduchá a psal již o ní Michal. Hlavní je oddíl, který musí pokračovat, jelikož zahodit 25 let práce je strašná hloupost. Stále je na co navazovat, každý ale musí počítat s tím, že s příchodem jiného člověka, přichází část věcí jinak. Každý jsme originál s tím nic nenaděláte. *Může se vám to nelíbit, můžete s tím nesouhlasit, ale to je tak vše co s tím můžete dělat. (Cimrman)*

Co určitě chceme

Pokračovat s oddílem, který tu existuje již 25 let (v roce 2008), být otevření všem bez rozdílu velikosti bot a barvy čepice, nabízet na akcích nevšední zážitky na které si vzpomenete ještě v dobách, kdy budete svým vnoučatům vyprávět jak jste běhali do kopce s ešusem vody a říkali přitom šílenou říkanku o dobré vodě. Chceme dát více šancí starším, kteří chtějí dělat s dětmi, chceme objevit nová místa na výpravy, zkoušet nové věci, chceme abyste chtěli hlavně vy, jinak to nepůjde.

Co určitě nečekejte

Zapomeňte na bouřlivou změnu na poli hlavase oddílu. Nečekejte zrušení tuláckého znaku, semtamníku, Keblova atd. Bořit a kritizovat umí kde kdo, tvořit a vytvářet už je složitější. Neříkám, že oddíl nečekají změny, ale vše přijde „normálním“ způsobem a vše bude dopředu známo. Nečekejte, že odchodem Michala zabouchneme dveře a již nikdy se neukáže, rozhodně nebude Michalovi bráněno v účasti na akcích, stejně jako nikdy nebylo nikomu z odchodících lidí bráněno v účasti na akcích budoucích (samozřejmě za splnění základních podmínek). Neočekávejte prosazování změn hlava nehlava, nebojte se budování vojenského oddílu pohybujícího se jen ve stejnokrojích a na povel, nezoufejte všichni jsme jen lidé.

Od teorie k praxi

Přejdeme od obecného „kecání“ k tomu co přijde v časech následujících a budeme to brát pěkně dle časové posloupnosti.

Do konce školního roku pokračujeme nadále bez výrazných změn. Celoroční hra Marco Polo pokračuje, akce které můžete najít v kalendáři akcí na www.tulaci.eu se budou konat. Na některých výpravách se setkáte se starými známými tvářemi. První vlaštovkou ve změnách bude dubnová a červnová výprava, která bude společná pro všechny (Tuláci, Psanci a další). Termíny těchto akcí najdete i v tomto semtamníku. Program na těchto akcích bude mimo celoroční hru.

První větší změnou bude tábor v létě 2008. Mnozí víte, že tábor bude na 3 týdny, spousta z vás se ptala co je to za fór apod. No vidíte dočkali jste se teď už víte proč tomu tak je. Tábor bude společný pro Tuláky i Psance, řada věcí bude však odlišných např. složitost her a účast na zajištění tábora. Programem bude celoroční hra Marco Polo.

S příchodem září 2008 přichází i největší balík změn, který chystáme. Chceme zavést u Tuláků družinový systém. Naše představy hovoří o tom, že budou existovat 3 typy družinek.

- družinka přípravná – určená pro nejmenší děti a pro nové členy oddílu, v této družině budou děti působit cca 2 roky a poté přejdou do družin „normálních“
- družinka klasická – skupinky po cca 10 lidech, které mají svoje schůzky, výpravy a program
- Psanci – půjde o plnohodnotnou součást oddílu, zajišťující činnost pro starší a odrostlé členy (cca nad 15 let)

Tak a je to venku. Nebojte se že družina bude uzavřeným kolektivem, který se přestane stýkat s okolím světem. Každá družina bude mít svoje schůzky a výpravy a bude se samozřejmě účastnit oddílových akcí. Představa o četnosti oddílových akcí je cca takováto:

- Každý týden schůzka družiny
- Každý měsíc schůzka celého oddílu
- Družinové výpravy dle dohody v rámci družinky
- Oddílové výpravy cca jednou za 2 měsíce, ze začátku možná i častěji (společné akce zcela určitě zůstanou podzimní prázdniny, vánoční a lyžařská akce, jarní tábor, čarodějnice, cyklo akce, letní tábor)

Pokud ještě nejste v šoku, můžeme nadále pokračovat. Každá družina bude mít svého vedoucího a několik praktikantů (to budete vy starší co chcete pracovat s dětmi). Pokud se ptáte na jména, čas schůzek apod. zatím není nic stoprocentně jasné, ale včas se vše dozvíte. Schůzky družinek a oddílu budou probíhat v klubovně, kterou se snad podaří získat a bude umístěna v ulici Limuzská. Dále bychom rádi vrátili semtamník na oddílové výsluní, což znamená aby vycházel poněkud častěji, než se dařilo v časech posledních.

Vše se nedá napsat tak aby bylo vše jasné po prvním přečtení. Spousta věcí je ještě ve fázi přípravné a není definitivně dořešena. Nicméně neváhejte a ptejte se na cokoli a prakticky kdykoliv (jen malé upozornění mobil na noc vypínám ☺)

Král je mrtev ať žije král

Když jsem v roce 1993 přijel na pozvání Nikoly a Jezule na první tulácký tábor, mnozí z vás nebyli na světě. Od té doby uplynula spousta času a mnohé věci se změnily, většina z nás prošla názorovými převraty, celou řadu věcí vidíme jinak, hromady rozhodnutí bychom vrátili či udělali jinak. Jsou však věci, na které se nezapomíná a mezi ně patří i věta, kterou mně Michal řekl když jsem odjížděl: „Máš u tuláků otevřené dveře.“ Využil jsem toho a na více než 10 let jsem vplul do intenzivního tuláckého dění, čehož si troufám říci nebudu nikdy litovat.

Každý postupem času měníme své pohledy na věc, spousta lidí díky tomu odešla, Michal byl okolím vnímán jako ten co vždy „vyhrál“. Mnohým nemusím vysvětlovat že máme s Michalem na jisté věci diametrálně odlišné názory, tisíce věcí bychom dělali každý jinak, ale v jedné věci mám jistotu a to je výsledná dohoda, ať již je cesta jakkoliv trnitá. Nakonec se prostě dohodneme a odcházíme sice ne vždy dobře naladěni, ale se stiskem ruky. Za těch 17 let co působil na pozici hlavase udělal obrovský kus práce, nasázel celou řadu chyb (i těch těžko zapomenutelných), přesto smekám před odhodlaností a trpělivostí, kterou může většina z nás jen závidět. Michale díky.

Zmákneme to

*Život je změna, dvakrát nevstoupíš do jedné řeky,
když něco končí něco jiného začíná*

Nerad bych dělal z věcí které přicházejí komedii, tragédii či drama. Jednoduše řečeno, nastává výše popsaná situace a je na nás jak se s ní vypořádáme. V historii Tuláků to není změna první ani poslední a hlavním posláním je, aby oddíl pokračoval dále bez ohledu na to kdo jej vede. Mnohem důležitější jste vy, členové oddílu, rodiče, kamarádi, příznivci, neboť bez nich by oddíl neexistoval, nečetli byste tyto řádky a neřešili milióny souvisejících věcí.

Ať se nám daří, Beruna

Přehled akcí na časy budoucí

Termín akce	Název akce	Předpokládané místo	Kdo zajišťuje úspěch
26.12.2007	Putování za vánoční vločkou	Praha a okolí	Michal
18. - 20.1.2008	Výprava Tuláci	Lužické hory	Michal
31.1. - 3.2.2008	Hurá na hory	Setuza	Beruna
8. - 10.2.2008	Výprava Psanci	asi někde v ČR	Bobo
23.2. - 2.3.2008	Jarní tábor	Mladočov	všichni
14. - 16.3.2008	Výprava Tuláci	Kamenice	Michal
28. - 30.3.2008	Výprava Psanci		Gulli, Kryštof
11. - 13.4.2008	Společná výprava	Sloup	Beruna
30.4. - 4.5.2008	Čarodějnice	Keblov	kdo se najde
7. - 11.5.2008	Cykloakce	Česká Lípa	Beruna
16. - 18.5.2008	Výprava Psanci		Bobo
23. - 25.5.2008	Výprava Tuláci	Keblov	Michal
30.5 – 1.6.2008	Divočina	Lužické hory	Michal
13. - 15.6.2008	Společná výprava	Petra	Beruna
27. - 29.6.2008	Stavění tábora	Keblov	všichni
2. - 6.7.2008	Šumavské putování	Husinec	Michal
9. - 30.8.2008	Letní tábor	Keblov	všichni
A výhled do budoucna			
24. - 28.10.2008	Podzimní prázdniny v tělocvičně		
9.11.2008	Velkolepá akce k 25 letům oddílu		
12. - 14.12.2008	Vánoční výprava v roce 2008		

Akcí je požehnaně, máte tedy z čeho vybírat. Nezapomínejte prosím na včasné přihlášení, jsou akce u kterých na vašem rozhodnutí hodně záleží, pokud se totiž včas nepřihlásíte organizátor akce neví zda máte zájem a např. bude nucen odmítnout rezervaci ubytování.

Prázdninová akce KMENE

Husinec 4.-7.7.1998

Tato naše letní akce měla od počátku smůlu. Protože jsem se již loni s panem Oulickým začali domlouvat na brigádě u koní, nebylo dlouho jasné, jak a kdy se do Husince vydáme. A také nebylo jasné, kdo to všechno bude. Nakonec jsme se rozdělili do dvou skupin.

Jedna se vydává na cestu po Šumavě s cílem v Husinci od 2.7. do 7.7.98 a druhá bude brigádníčit u koní v Husinci v době od 22.7. až do 4.8.98. Ta první "pochodová" část měla od začátku málo účastníků. V jeden čas se zdálo, že nás nakonec bude šest, ale byli jsme čtyři. Michal, Rákosníček, Evuška a Wendy. Dne před odjezdem, den před důležitým srazem u vlaku zavolala maminka Rákosníčka, že holka onemocněla a že může snad být v pořádku v pátek, kdybychom tedy my ostatní odjeli později. Do toho vstoupila i maminka od Wedny, která jí potřebovala u speciální olympiády jako pořadatele a tak by se k nám Wendy mohla přidat kdekoliv na Šumavě až v pátek, kam by byla odvezena autem. Dost těžko se mi podle mapy odhadovalo, kde můžeme být v pátek odpoledne. Měl jsem plán, že se dovezeme do Nýrska a odtamtud se vydáme po "starých" místech putování tak zvané Šumavské pětky (Michal, Jezule, Macek, Ája, Vašek).

Chystal jsem se děti dovést na Onen svět, do Kochánova a až do Sušice, odkud jsem měl v plánu dovézt se vlakem do Husince. Rychle

jsem přehodnotil plány, odhadl uzdravovací proces Rákosky a spojil snahu maminky Wendy odvézt ji autem, kam si vzpomeneme.

Zavolal jsem k Wendy a domluvil se s paní Boubínovou, že by nás autem hodila všechny v sobotu dopoledne rovnou do Husince... Vzdal jsem se tedy poznávání starých míst a začal jsem si myslet, že těm Tulákům to válení u koní letos vyšlo. Setkali jsme se všichni v sobotu 4.7. o půl osmé u Boubínů. Auto se ukázalo jako vůz, který nás jen těžko pojme, ale naštěstí tu byl i tatínek Evuši s trochu větším autem a s ochotou na rozdávání. Dovezl nás až do Husince s několika přestávkami, kdy se Wendy dělalo špatně, což se jí v autě i autobuse stává často (ještě, že se to vlaků netýká).

Husinec byl stejný, jako loni. A pan Oulický snad ani nestárne. Koně měl hodně, přesto jsem měl jako vždy starost, aby si žádný v nevhodnou chvíli nechtěl kopnout. Limonádová babička, paní Vaňásková, nás přivítala s vřelostí, jako vždycky a my u ní utratili zase nějaké koruny za limonády a další sladké pochoutky.

První noc byla dlouhá. Tábor jsme rozbili v přístřešku na Oulického pastvinách na nejvyšším místě a ten večer přišel pan Oulický s několika svými známými, z nichž jeden uměl hrát dobře na kytaru, znal hromady a hromady písniček a byl přítelem Michala Tučného. Ke cti mu budiž přičteno, že za celou dobu své hry, až do časně ranních hodin, vypil pouze velkou láhev koly. Ne tak jeho kytarový kolega, který nepohrdl fernetem.

My čtyři Tuláci jen tiše seděli a naslouchali, ale občas jsme i my byli vyzváni, abychom dali nějakou tu písničku k dobru. Hrál Wendy a hrál jsem i já, zazněl i Mágův hlas. Wendy sem tam prohlásila, že tohle jsou písničky její mámy.

Většina z nich byla opravdu o generaci zpátky, drtivou většinu jsem i já slyšel poprvé. Jen těžko jsme hledali společnou řeč. I proto, že až snad na dvě světlé výjimky (včetně p. Oulického), se všichni nacházeli v cigaretovém dýmu. Něco po půlnoci bylo na Tulácích již znát, že by zalehli a spali. Přítel Tučného to rozpoznal, ale fernetový hráč se s tím tak lehce

nemohl smířit. Rozloučili se s námi všichni do jednoho s přátelským "Ahoj a dobrou noc!"

Za bílého dne se z Evušky stal velký nadšenec do koní. Také byla první, která se dostala do sedla. Tu přednost jí udělili ostatní, protože se v Husinci s námi ocitla poprvé. Pár hodin jsme ji neviděli, odjela s panem Oulickým a ještě s paní Janou a vrátila se nadšená, ale také rozlámaná. Kdo není zvyklý na koňský hřbet, ten chápe. Také se po zbytek naší přítomnosti na pastvinách pan Oulický ptal Evušky: "Tak co, ještě tě bolí prdel?" V plánu jsem měl podívat se také na zříceninu hradu Osule, vydali jsme se tím směrem na borůvky a také u nich skončili. Jednak lesní plody byly větším lákadlem a také začalo pršet. Vůbec celou dobu bylo zataženo a sem tam mžilo, ty chvíle, kdy se objevilo sluníčko, byly výjimečné a krátké.

Přes nepřízeň počasí jsme se vydali na Husineckou hráz do zakázaného místa (už jme tam byli loni), kde jsme se posledně koupali. Ale letos jsem byl jediný, kdo do vody šel. Voda byla studená, ale osvěžující. Cestou tam i zpátky jsme procházeli přes lesní borůvkové plantáže. Stačilo sednou si na úzkou pěšinu a jen kolem sebe trhat. Málem jsme měli trochu větší problémy. Evušce se povedlo sednou si těsně k podzemnímu hnízdu lesních včel. Dostala naštěstí jen tři žihadla do nohou. Součástí Husových oslav je i pouť. Podívali jsme se na ní, ale netklo nás to nijak.

Vidět stejné stánky se stejným pozlátkovým zbožím jako v Praze, není nic lákavého. Pro nás. Místní lidé se ale zdáli být spokojeni, měli

na sobě sváteční oblečení a usmívali se. Byli jsme zvědaví, jestli se letos ukáže nějaký důležitý představitel (už jsme tu onehdy viděli i prezidenta Havla), ale nestalo se. Když nastal den našeho loučení s Husincem a koňmi, dostal pan Oulický nápad, že ještě musí povozit ostatní Tulačky. Ale nebyla to jízda jako dosud.

"Povedeš Vandičku..." řekl mi a já se na něj nevěřícně zadíval.

"Ta je hodná, ta tě bude poslouchat..."

"Ale já jsem nikdy sám koně nevedl!" bránil jsem se a zbytečně.

Stalo se. Vodil jsem Vandu, desetiletou a poměrně klidou kobytku, a v sedle si hověla Rákoska a po ní i Wendy. Procházeli jsme se po pastvinách mimo ohrady a i když jsem se tvářil klidně a sebevědomě, přesto jsem v koutku vědomí měl nějakou tu nejistotu. Co kdyby si ten kůň náhle vzpomněl na něco nepatřičného a provedl to! Pan Oulický se usmíval u brány a celou tu dobu na nás nebylo vidět.

Pak už nezbývalo nic jiného, než dojít na nádraží a cestovat zpátky domů. Ještě jsme si také promluvili o brigádnících, ujasnili si podmínky. Uvidíme, co bude za rok. Snad vyjde cestování po starých místech, které mladí členové oddílu ještě neznají a snad bude letošní brigáda tak úspěšná, že se na ni rádi Tuláci vydají opět.

*Světlo vašim krokům !
Michal, 11.7.1998*

LÁSKO MÁ

Michal, 3.10.2006

Kde jsou ty tváře,
kde jsou ty hlasy od lidí?
A jejich záře,
co ještě každý nevidí?

Ref.:

S bázní svou já kráčím ze tmy
málem stále zakopávám
snad ze snů kéž mé srdce
jednou zavolá:
Lásko má, lásko má...

Kde jsou mé touhy,
kde jsou má zdání ztracená?
Život prý dlouhý,
pozor, když svítí červená.

Ref.: -"-

Kde jsou ty oči,
kde slova která vrátí zpět?
Co světem točí:
vás všechny znova potkat smět.

Ref.: -"-

Kde jsou má přání,
odešla jenom kousek dál
až do svítání,
jako bych předtím chvíli spal.

Ref.: -"-

PO STOPÁCH GOLEMA

Michal, písnička pro letní tábor 2006: V dobách
Rudolfa II.

Ami Emi
Byl v dobách těch zvláštní

Ami Emi
věk práce i víry,
Ami G C G
lidé se i stínů báli.

F C
[: Kdo silný práci zastane,
Ami D
ochrání nás?

Ami E C G
(místo C,G v repetici Ami)
Pomoz nám, pomoz nám, králi! :]

Tu rabín hlas vyslyšel,
rozhnětl hlinu,
pod rukou daří se dílo
[: a Golem práci zastane,
ochrání nás,
probud' se, probud' ó, sílo! :]

Jak má, šlo možná na chvíli,
když přešel čas,
jde z něj strach, jaké to čáry,
[: tak lidé zase volali, rabíne náš,
zbav nás té zlověstné páry! :]

Zas rabín hlas vyslyšel,
smuten se stáhl,
Golema uložil k spánku,
[: Kováři, kovej podkovy,
pekaři peč,
ševče, drž se u verpánku! :]

Byl v dobách těch zvláštní věk,
tajemství plný,
kdo ví, co čas všechno skrývá?
[: Po stopách půjdu krajinou,
rabíne můj,
na svět, co na svět se díváš! :]

Váš účet, pane

Bez ohledu na to, jakého jste vyznání, bez ohledu na rasu, povolání, věk, vzhled .. pohlaví – bez ohledu na to odkud jste – jste bytost, která se podobá druhým a ti si říkají lidé. Tento můj obecný náhled by šlo možná ještě více rozšířit a zobecnit se započtením zvířat a tudíž všeho živého, ale zde jsi s aktuálními myšlenkami nejsem zcela jist, takže zůstaneme nakonec, přeci jenom, u toho člověka. Člověk, bez ohledu na všechny ty věci, co jsou o pár řádků výše, bytost, která prožívá radost a smutek – také tu máme euforii a vztek, ale zatím si vystačíme s uvedenými dvěma základy. Dělá vám radost, když uděláte radost někomu jinému ? Nebo vás potěší raději jeho pláč ? Já patřím k té „pozitivní“ skupině – radost dává radost, smutek dává smutek. A jsem docela rád, když vidím., cítím, že jsem druhého potěšil .. chvílemi mne napadají zvláštní otázky typu: „Zaslouží si to ? Chtěl to vůbec ? Všiml si toho ? .. Oplatí mi to někdy ?“ Chtě nechtě, za každým lidským konáním stojí ždibec sobectví, ale na druhou stranu, ono to ne vždy je ke škodě, pokud má člověk přežít, nemůže litovat každého zajíce, jinak by umřel hladu – ano, je fakt, že nás příroda porodila na svět sobecké z rozumu, nechtěla abychom jí umřeli hladu a tak se raději smířila s realitou, že bude lepší, když rozhodování, koho zahrabat pod zem a koho vynést na pyramidu potravního řetězce, přenechá silnějším a hladovějším. Usnadnila si tím tak rapidně práci a mohla se těšit zadostiučinění, že jí můžeme být vděční, že nám dala tělo, svaly drápy, zuby a .. a mozek, který je schopen vytvořit praktické rovnice typu: sprint_můj + prásk_bouch = mňam za předpokladu že sprint_můj > sprint_jeho ... apod. My přírodě dnes oplácíme její péči a duševní úsilí tím, že jí ničíme jednak fyzicky a jednak patrně psychicky, když se snažíme být na sebe hodní a neubližovat si... tedy, jak kdo, že ..

Každý má svou hranici tolerance jinde, u malých dětí je hranice poměrně nízká – on mi dal hračku = on je můj nadosmrtinejlepšíanejúžasněšíkamrádkteréhonikdyneopustím .. – on mi u oběda odšoupl židličku = onjetenhroznejparchantcoměchtělpředobědemzabítsebratmivšechnyhračky-maminkuiplyšákyamojínejoblíbeněšíléiškuzvedlejšítridy .. no zkrátka to nemají lehké. S postupujícím časem naše hranice dokmitá výš a nás už shození penálu z lavice nedožene k brutální vraždě ani morbidnímu oplacení útoku ještě drastičtějším.. konec konců, od čeho jsou v penálech kružítko ? Začínáme se stávat odolnější a mírně flegmatictější .. naše přirozená vnímavost útoků na naši osobu klesá a my se přestáváme ohlížet na drobné šťouchance a klofance. Někdy si ovšem stejnou míru sebezabezpečení domýšlíme i u druhých .. a zde je kámen úrazu □ .. Občas se totiž stane, že náš předpoklad nesedne a my zkrátka druhého převálcujeme tak, že už to prostě nerozdejechá .. následky jsou prosté, máte u něj černý puntík, jste na seznamu provinilců, jste na černé listině, jste cílem jeho nejhorších přání, jste .. jste v háji. Většinou si toho nevšimneme hned a proto záhy přichází první střed, kdy je ublíženo pro změnu nám, ale již zcela vědomě .. „Co je ?? Proč jsi do mě praštil ? Co jsem ti jako proved ?“ .. málo kdo uzná své slabiny a málo kdo vám řekne po týdnu, že je to odplata za to šťouchnutí, které ho ještě dnes bolí tak, že ani sestru už tou rukou nemůže praštit, když ho naštvě. A tak si na svá konta přičítáme množství dluhů druhým, jimž jsme ublížili .. kolikrát vědomě, ale často nevědomě. Čert aby se v tom vyznal – proto se uchýlíme ke flegmatickému pojetí našeho okolí – je mi celkem jedno, co mi kdo provede .. dám si vysokou laťku a ostatní mi vlezte na hrb .. ano je to řešení, ale .. není to škoda ? .. Víte, já netvrdím, že jsem nikdy nikomu neublížil .. ani netvrdím, že jsem nebyl nikdy naštván na mojí mámu, když mi vypnula televizi a poslala mne spát, ačkoliv to byla její dobrá vůle .. ale i tak bych chtěl minimálně tuto společnost zachovat v duchu jistého přátelského souznění .. aby minimálně zde lidi zajímalo, co si druzí myslí o tom, co oni dělají – resp. aby přemýšleli o tom, co jejich činění pro ty druhé znamená. Aby uměli a hlavně chtěli ty druhé, nejen srazit k zemi a prosadit tím tak svůj vštípený naturální sobecký pud vítězství silnějšího nad slabším, ale také vyzdvihnout a potěšit .. nikdo nevydrží navěky dělat druhým radost, když mu to nebude opláceno .. ale proto je nás tu víc .. Ano, je zde možnost nestarat se o druhé a vždy jen o sebe – každý si něco provedeme a navzájem si to pak nebudeme

vyčítat – sami se o sebe postaráme .. sami si to vylepšíme .. sami – sami – sami .. kde je samostatnost a kde již osamělost ????

Možná nám jednou za nějakých pár mnoho let přijde lístek s hlášením „Váš účet, pane.“ a bude potom zajímavé si číst položky v něm .. někdo se nebude divit vůbec – nikomu celý život nepomohl, ale také po nikom nic nikdy nechtěl ... nic nedluží, ale zato má velmi krátký ústřížek papírku a nic moc za sebou.. někdo riskoval a pomáhal, občas se to vyplatilo, občas ne, občas musel lidem něco vrátit, občas si vzal víc, než měl .. ale teď má v ruce dlouhý list papíru s mnoha záznamy a prožil něco, co se mu už asi nikdy takhle prožít nepovede .. pochopitelně je také docela fajn, když je vaše finální „duševní cena“ spíše v plusu a ne v dluzích .. a proto je docela praktické, začít na svůj „duševní důchod“ střídat lidské úsměvy, co nejdříve...

Gattaka-Hynča, 4.12.06, 22:56

Humourus Opičákův

(přiznávám, že i tak výběrrrr...)

Záchranářské heslo: Zastřel bobra, zachráníš strom!

Volají Martě Kubišové do pořadu Chcete mě, že by chtěli pejska. "Jakou rasu" - "To je nám vcelku jedno" - "Tak alespoň jak velkého?" - "Tak na nedělní oběd pro šest osob!"

Baví se dva texaští farmáři: "Tenhle déšť přichází jako na zavolanou. Teď v kraji všechno ožije." - "Dej pokoj, člověče, já pochoval tři ženy!"

Jede Chruščov na Sibiř a po cestě vidí mužika s jednou botou, na druhé noze má omotané hadry. Zastaví a ptá se: - Copak, soudruhu, ztratil jsi botu? A Mužik udiveně: - Ne, našel!

Chlap stojí na břehu rybníka, na krku provaz a na něm obrovský kámen. Už se připravuje ke skoku, když k němu přijde policajt a povídá: "Člověče, stůjte! Co blázníte? Co vás to napadlo? Když tam skočíte, budu tam muset skočit pro vás. Než vás vytáhnu, tak se oba promočíme a v týhle zimě dostaneme oba zápal plic. Tak neblázněte, jděte domů a tam se oběste!"

Potkají se dva přátelé: "Tak co je nového?" - "Oženil jsem se." - "Gratuluji!" - "Ale manželka je mnohem starší než já." - "Přijmi mou soustrast." - "Ale vyženil jsem vilku." - "Gratuluji!" - "Bohužel, ta mi shořela." - "Přijmi mou soustrast." - "Spolu s mou ženou." - "Gratuluji!"

"Proč vlastně žebráš, chlapče? Máš hlad?" - "Ne, ale tatínek má žízeň!"

Šel jsem takhle jednou v noci přes město, když jsem z jedné temné uličky zaslechl volání o pomoc. Coby uvědomělý občan jsem se nedal na útěk, ale nahlédl jsem do uličky. Dva pobertové se prali s nějakou starší paní o její kabelku. Babka bojovala jako o život. Chvilku jsem přemýšlel, jestli mám jít dál a tvářit se, že jsem si ničeho nevšiml, nebo se zapojit. Nakonec jsem se rozhodl pomoci. Proti třem už ta paní neměla žádnou šanci!

Na dálničním mostě dvě dívenky hází na projíždějící auta kameny.

Ta zlá způsobila tři havárie, ta dobrá osm a tak opět dobro zvítězilo nad zlem!

Chlapec donese do sběrných surovin velkou bednu. Co to je, ptá se majitel. To jsou umělé plíce mého tatínka, povídá chlapec. A co říkal tatínek na to, že je dáváš do sběru? CHRRRRRR.

"Byl váš strýc duševně zdravý, když umřel?" - "To nevíme, rozhodneme se až podle toho, jaká bude závěť!"

Víte proč blondýna nechá otevřené dveře, když vlezde do auta? Čeká než jí naskočí motor!

Rabín a kněz se srazí v autě. Oba vylezou a rabín říká podívej auta jsou úplně zničená, ale my jsme živí, to tak asi bůh chtěl. Kněz to odsouhlasí. A podívej moje láhev s vínem taky není rozbitá řekne rabín. To asi bůh chtěl, aby jsme to oslavili. Kněz zase přikývne. Tak rabín podá láhev z vínem knězovy a ten se napije, potom mu podá láhev zpět. Rabín jí zašpuntuje a podá jí zpět knězi. Kněz na něj udiveně koukne a řekne "ty se nenapiješ?" Rabín na to "ne! já si raději počkám na policisty!"

Jsou 3 kůzlátka jejich máma jde do města a říká nikoho sem nepouštějte. Kůzlátka na to jasně mamí. No raději si umluvme heslo. Heslo bude skořice. Jak maminka odejde k vratům se připlíží vlk. Kůzlátka, kůzlátka otevřete to jsem já maminka. Tak řekni heslo! Skořice. Smůla vlku my máme kukátko.

Rus, Američan a Čech jdou k jeskyni. Rus jde 1. a vezme si pistoli popojde 10 metrů a uslyší až tě slupnu tak tě sním pak tě z okna vyhodím! Bojí se a tak uteče. 2. jde Amík vezme si brokovnici. popojde 10 metrů a uslyší to samé. Taky se bojí a uteče. nakonec jde Čech a vezme si baterku slyší až tě slupnu tak tě sním pak tě z okna vyhodím! Rozsvítí a uvidí trpaslíka jak loupe mandarinku!

Rus, Američan a Čech jsou na pustém ostrově. najdou láhev, z ní vylétne džin a každému splní jedno přání. Rus: Chci domů pššš a je doma. Američan: Chci domů pššš a je doma. Čech: hmmmm je tu tak pusto jsem tu jen já a džin. Chci, aby se sem všichni vrátili.

Potkají se dva šneci a jeden se ptá toho druhého: "Kde ses tak zřídil a proč jsi samý obvaz ?" "Ale, řítím si to z kopce, vyhnu se jedné trávě, vyhnu se druhé trávě a najednou přede mnou vyroste houba."

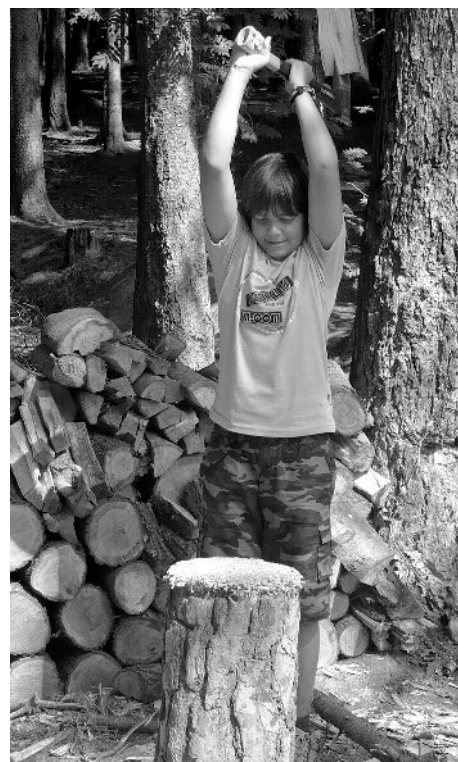

Zálesácký testík

Ahoj Tuláci,

tak zde máte pokračování zálesáckého testíku v němž budou převažovat otázky týkající se přírody.

- 1) Zanechává jehličnaté dřevo hodně popela a oharků?
ANO NE
- 2) Znamená v morseovce .- písmeno A?
ANO NE
- 3) Můžeš si uvařit čaj z konvalinky?
ANO NE
- 4) Je repetent přípravek určený k ochraně hmyzu?
ANO NE
- 5) Je fagule tábornická miska?
ANO NE
- 6) Můžeme chladit nápoje na slunci?
ANO NE
- 7) Pijeme při pochodu v přírodě co nejméně a v malých doušcích?
ANO NE
- 8) Označuje se nezkušený člověk jako zelenáč?
ANO NE
- 9) Je dračí smyčka jeden z nejpevnějších uzlů?
ANO NE
- 10) Je linig součástí indiánského stanu tee-pee?
ANO NE
- 11) Chodíme na túry nejlépe ve vzdušné a pevné obuvi?
ANO NE
- 12) Je dobré se ukrýt při bouřce pod osamělý strom?
ANO NE
- 13) Je ešusovník kryt na ešus?
ANO NE
- 14) Máme víc jak 6 typů seker?
ANO NE
- 15) Uchováváme lano ve vlhku?
ANO NE
- 16) Znamená křížek v obrázkovém písmu tudy nechod?
ANO NE
- 17) Směřují lišejníky na sever?
ANO NE
- 18) Používá se černá barva na turistických značkách?
ANO NE
- 19) Nanáší se při barvení turistických značek barva přímo na stromy?
ANO NE

- 20) Má buzola a kompas stejnou funkci?
ANO NE
- 21) Je pravdivý zápis: $S = 0^\circ = 360^\circ$?
ANO NE
- 22) Slouží buzola k orientaci na mapě?
ANO NE
- 23) Můžeme se v přírodě orientovat podle měsíce?
ANO NE
- 24) Můžeme překročit státní hranici bez cestovního pasu?
ANO NE
- 25) Jsou letokruhy na pařezech hustší na východní straně?
ANO NE
- 26) Je účinným prostředkem po bodnutí hmyzu cibule?
ANO NE
- 27) Označuje slovo subperiostální druh omrzliny?
ANO NE
- 28) Patří do zásady 5T při šoku těchto 5 slov: ticho, tekutiny, teplo, transport, transfuze?
ANO NE
- 29) Můžete raněnému v bezvědomí při první pomoci podávat tekutiny ústy?
ANO NE
- 30) Je mraveniště na severu příkřejší?
ANO NE

Tak jak jste uspěli?

To můžete zjistit tím, že si zkontrolujete správné odpovědi právě zde:

1) ANO	6) ANO	11) ANO	15) NE	21) ANO	26) ANO
2) ANO	7) ANO	12) NE	16) ANO	22) ANO	27) NE
3) NE	8) ANO	13) NE	17) ANO	23) ANO	28) NE
4) NE	9) ANO	14) ANO	18) NE	24) NE	29) NE
5) NE	10) ANO	15) NE	19) ANO	25) NE	30) ANO

Kolik máte správných odpovědí?

0 – 10 správných odpovědí

Je to bída s vašimi znalostmi. Rozhodně je co zlepšovat. S vámi není příliš bezpečné chodit do přírody a možná ani na jiná místa. Ale žádný učený z nebe nespadl a pokud váš věk nepřesahuje horní hranici tohoto hodnocení (tedy 10 let) nic není ztraceno a vše se dá nastudovat a život a knihy vás časem naučí.

10 – 23 správných odpovědí

Říká se zlatá střední cesta, ale stále máte co zlepšovat. Život nebo možná moudrá kniha či jiná moudřejší osoba než vy vás už něco naučila, ale stále je třeba chodit s očima otevřenými a všímat si a nezahálet někde v koutě. Koukněte se na ten testík ještě jednou a vaše odpovědi už budou zajisté všechny správné.

24 – 30 správných odpovědí

Gratuluji! S Vámi bych se do přírody vyrazit nebála. Pokud jste dosáhli až sem, je vidět, že máte jistý přehled o věcech potřebných k běžnému životu a to je dobře. Nikdy nevíte kdy se vám může přihodit nelehká situace a bude záležet jen na vás a vašich znalostech a schopnostech, abyste uspěli. Avšak neusnňte na vavřínech, i při 100% úspěšnosti v tomto testu můžete při nenadálé situaci zapomenout, co jste zde věděli. Neříká se nadarmo „Opakování je matkou moudrosti“.

Co je opravdové...

Co je to OPRAVDOVÉ?", zeptal se jednoho dne Králík, když leželi bok po boku... "Znamená to snad, že v tobě něco bzučí a čouhá z tebe nějaká páka?"

"Opravdové vůbec neznamená, jak jsi udělaný", řekl mu koník Plyšák. "To se prostě najednou stane. Třeba když tě má dítě hodně, ale hodně dlouho rádo, nejenže si s tebou hraje, ale že tě OPRAVDU miluje, tak potom jsi teprve opravdový."

"A bolí to?", zeptal se Králík.

"Někdy", odpověděl koník, protože vždycky říkal pravdu. "Ale když jsi Opravdový, tak ti bolest nevádí."

"A stane se to najednou, jako když tě natáhnou klíčkem, anebo kousek po kousku?"

"Najednou se to nestane", řekl koník. "Jde to postupně a trvá to dlouho. Proto k tomu málokdy dojde u věcí, které se snadno rozbijí, nebo mají ostré hrany a je třeba s nimi zacházet opatrně. Spíš platí, že když začneš být Opravdový, tak už ti díky vší té lásce vypadaly všechny chlupy a už nemáš oči a jsi celý odraný a nožičky ti visí jen na vlásku. Ale na tom všem vůbec nezáleží, protože jakmile jsi Opravdový, tak nemůžeš být ani ošklivý, leda snad pro lidi, kteří tomu nerozumí."

(Margery Williams - Králík Sameťáček)

Traktor

Básnička z letního tábora 2007 od Stopaře

Jede traktor, je to Zetor, jede jen do Keblova.
Jede traktor, je to Zetor, veze vůni domova.

Jede přes pole a louky, veze meče, veze luky.
Jede traktor, je to Zetor, jede jen do Keblova.

Když přijede, vyndá jímku, náš tábor chce jinou plínku,
Je to traktor, je to Zetor, veze vůni domova.

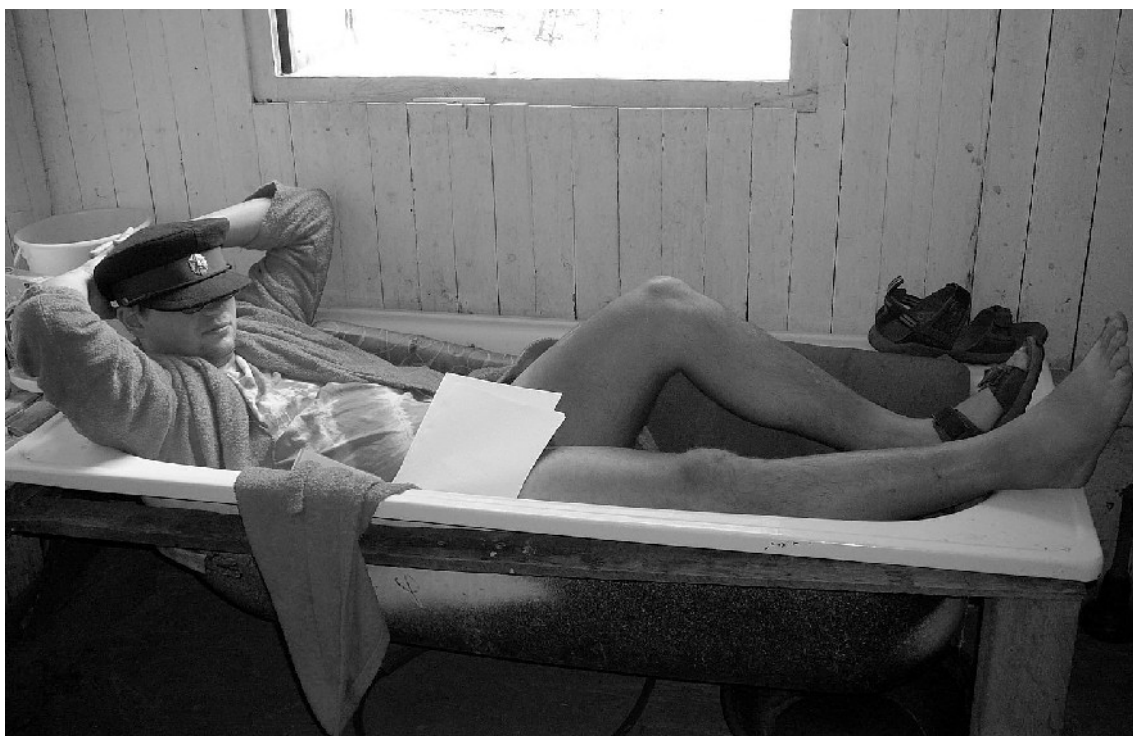
Ze schůzky

Ve hře na otázku: Čeho by ses v životě nevzdal?
Odpověď Vojty: Svě mysli, duše a rodiny.

Zase Nový rok :)

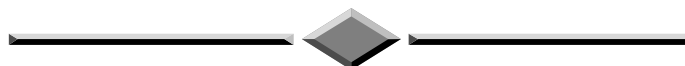
**Všem čtenářům tohoto občasného
plátku, přejeme šťastné Vánoce a
bezky Nový rok 2008.**

Semtamník je taky Tvůj !

Tak neváhej a piš, zkoušej to, troufej si, navrhuj, kresli, básni,
vymýšlej hádanky, zkrátka tvoř a dej nám o tom vědět!
Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví, může se objevit na těchto stránkách.
Uzávěrka dalšího čísla je 31.3.2008, kam poslat příspěvky určitě víte.

Světlo Tvým krokům !

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK (Cínky linky) č.36

Vydán
jako 48. publikace
Oddílového nakladatelství **NAKOLENĚ**
Neprodejný materiál
pro potřebu členů a přátel oddílu

TULÁCI

prosinec 2007, vydání první

Na přípravě tohoto čísla se podíleli:

Gattaka:
Váš účet, pane

Michal:
Slovo náčelníkov...
Písničky
Okénko do kroniky

Konop:
Zálesácký testík

Opičák:
Humourus

Beruna:
pokračování náčelníkovy slova
Seznam akcí

Tisk:
zcela vlastní na recyklovaném papíře

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Michal Vitouš, K dolům 15, Modřany, Praha 4, 143 00

tel.d.: **244 403 394**, tel.z.: **261 306 378**, mobil: **777 334 383**

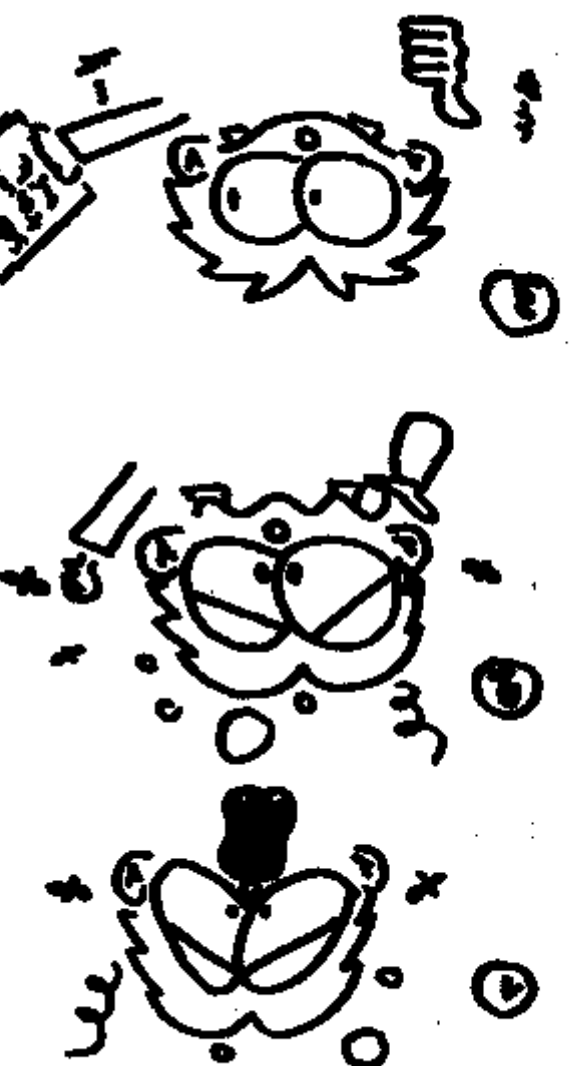
Vše o nás najdete též na Internetu na adrese: <http://tulaci.beruna.cz>

Připomínky a dotazy zasílejte na e-mail: tulaci@beruna.cz, xargosovo@centrum.cz

**Aktivity našeho oddílu jsou podporovány Sdružením Mladých ochránců přírody ČSOP z prostředků
MŠMT a MHMP. Více na www.smop.cz či www.msmt.cz.**

Vytvořeno v programu © OpenOffice 2.3, © Tuláci, tulaci@beruna.cz

Nudis se? Pořid si

ТУЛАЦКЫ СЕНТАМНІК
(лічынны і на кубелі бмгуэн)